

Anita van Breukelen

Liefs uit Luxor

De schoonmaker leunde tegen de deurpost, zijn ogen strak en donker op mij gericht. Zijn zwabber hield hij als een wapen tussen zijn handen geklemd. Langs hem heen glippen was onmogelijk en alsof zijn lichaamstaal niet intimiderend genoeg was, snauwde hij: “One euro.”

Hoewel ik er voor negenennegentig procent zeker van was dat ik afgezet werd, leek het me beter om geen amok te maken. Dit was geen Schiphol, maar de door het nachtelijke tijdstip bijna verlaten luchthaven van Sharm el-Sheikh. Geen hulptroepen achter de hand. Deze act had mijnheer de opdringerige gluiperd vaker en met succes opgevoerd, dat was te merken. Ik was zijn prooi en kon mezelf afkopen met een muntstuk. Hoe barbaars. Nog nooit had ik geld neergelegd voor het gebruik van de toiletten op een luchthaven, maar het leek me niet verstandig om op mijn strepen te gaan staan. Ik wist niet eens in welke taal ik deze man het beste kon aanspreken. Verder dan one euro strekte zijn kennis van de Engelse taal vast niet. En als hij al een vreemde taal machtig was, hield hij zich wel van den domme. Leer mij dit soort gasten kennen. Zenuwachtig graaide ik in mijn

handtas naar mijn portemonnee. Onderin vond ik hem. Ik pakte er een euro uit en bood de onsympathieke schoonmaker het muntje met tegenzin aan.

Met een grijns op zijn pokdalige gezicht griste hij de munt uit mijn hand, pakte zijn zwabber en emmer met sop en verliet de ruimte zonder mij nog een blik waardig te gunnen. De buit was immers binnen.

“Misselijk figuur,” mompelde ik boos.

Onder werktijd weerloze vrouwen op een afgelegen plek geld aftroggelen. Eigenlijk zou ik een klacht in moeten dienen om te voorkomen dat hij nog meer slachtoffers zou maken. Verontwaardigd liep ik terug naar de wastafels. Ik borg mijn portemonnee op, haalde mijn flesje met handgel tevoorschijn en legde het op de wasbak. Ik reinigde mijn handen met zeep en wreef tot slot mijn handen schoon met twee druppels desinfecterende gel. Ik wierp een blik in de spiegel boven de wasbak. Mijn ogen stonden vermoeid. Ik had een lange dag achter de rug en verlangde naar een luxe hotelkamer. Terwijl ik wegdroomde over een zacht bed, hoorde ik een stem. Ik spitste mijn oren. Was dat de schoonmaker weer? Inderdaad. Hij bedelde weer om een euro. Nu bij de herentoiletten. “No,” klonk een vastberaden mannenstem.

Aha, de schoonmaker was de verkeerde tegen het lijf gelopen.

Ik sloop op mijn tenen naar de deuropening, nieuwsgierig naar het verdere verloop.

“One euro.”

“No,” klonk de mannenstem hard en venijnig.

Nieuwsgierig stak ik mijn hoofd om de deur. Net op tijd om te zien hoe de schoonmaker met een nijldige blik in zijn ogen de benen nam. Ik deed een paar stappen naar voren. Net op dat moment stapte de man die zich niet liet intimideren door de schoonmaker uit het herentoilet. Kennelijk nog zo in de ban van de opdringerige schoonmaker, dat hij me over het hoofd zag en tegen me aan liep. Even wankelde ik, maar voordat ik kans kreeg om te vallen, pakte hij me stevig bij mijn pols beet.

Twee bruine ogen keken me verontschuldigend en geschrokken aan.

“Excuse me.”

“Het geeft niet,” mompelde ik.

“Nederlandse dus. Sorry, ik had je niet gezien. Heb ik je pijn gedaan?” Hij keek nog steeds bezorgd, net alsof hij iets vreselijks gedaan had. Dat viel nou ook wel weer mee.

Ik schudde mijn hoofd en hij liet me los. Ik wreef even over mijn pols en zag dat hij zijn blik op mij en mijn pols gefixeerd hield.

“Niets aan de hand. Maakt u zich niet ongerust. Ik

was nieuwsgierig omdat ik iemand met de schoonmaker hoorde praten,” zei ik luchtig.

Hoofdschuddend wees hij op de schoonmaker die boos achterom bleef kijken terwijl hij zijn weg vervolgde.

“Brutale vent. Hoe haalt hij het in zijn hoofd om geld te vragen.”

“Hij vroeg mij ook om een euro,” zei ik.

“Heb je die gegeven?”

“Ja.” Langzaam kleurde ik rood. “Ik was alleen met hem en voelde me niet op mijn gemak. Ik vond hem behoorlijk intimiderend overkomen. Bovendien wist ik niet zeker of het wel of geen geld kost.” Dat laatste verzon ik erbij. Natuurlijk wist ik dat de schoonmaker uit was op een extraatje om zijn salaris aan te vullen.

“Dit is zeker je eerste keer in Egypte?”

Hij had zijn armen over elkaar heen geslagen en bleef me aankijken. Ik voelde me er ongemakkelijk bij. Hij kwam te dicht bij me.

“Inderdaad.”

“Wen er maar vast aan. Het overgrote deel van de bevolking is maar op één ding uit en dat zijn jouw euro's. Rustig in een etalage kijken is er hier niet bij. Als bijen zwermen de verkopers om je heen.”

Mijn gesprekspartner had net iets te lang bruin haar

met een beetje slag erin. Hij was niet te klein, maar ook niet te lang. Niet te dun, maar ook niet te dik. Vreemd. Ik herkende hem niet van de vlucht. Had ik hem tijdens het in- en uitstappen over het hoofd gezien? Bijna onmogelijk. Hoewel ik genoeg had van mannen en voorlopig alleen wilde blijven, sputterde mijn onderbuik regelmatig tegen. Gevoelens van iemand aantrekkelijk vinden, of zelfs verliefd worden op, blokkeerde ik stelselmatig. Makkelijk was dat niet altijd. Beroepshalve kwam ik wekelijks met nieuwe mensen in aanraking en daar zat regelmatig een mooi hoofd of gespierd lichaam tussen. Daar was ik niet ongevoelig voor. Hart en hoofd zaten niet altijd op één lijn.

“Zat u zojuist bij ons aan boord? In welke rij zat u?” vroeg ik nieuwsgierig.

“Nee, ik ben hier al wat langer. Ik heb problemen met mijn bagage. Mijn koffer is niet meegekomen.”

“Ach, wat vervelend. Bent u met onze maatschappij hierheen gevlogen? Kan ik iets voor u doen?” Met mijn wijsvinger raakte ik het logo van mijn werkgever aan.

Hij schudde ontkennend met zijn hoofd en stak zijn hand uit.

“Lief aangeboden, maar dat hoeft niet, hoor. Ik kan mijn zaakjes zelf wel regelen. Maar zal ik mij eens

voorstellen? Ik ben Max van der Wiel. We werken voor dezelfde werkgever.” Hij tikte speels op mijn wing.

“Wat toevallig. Ik ben Merel Hermans. Aangenaam. Wat doe je hier zo laat op dit nachtelijke...?”

Mijn vraag werd onderbroken door woest getik. Een kalende man in een wit overhemd met een donkere stopdas wenkte Max vanuit zijn kantoortje. Ook hij had een dwingende, onsympathieke blik in zijn donkere ogen. Familie van de schoonmaker, gezien mijn ervaring van zo-even? Of waren dit de normale omgangsnormen op de luchthaven in het Sinai gebied?

“Sorry, ik moet gaan.”

“Natuurlijk.”

En weg was mijn collega Max. Jammer. Max van... Ik was zijn achternaam vergeten. Iets met Van Driel of zoiets.

In de hotelbar vertelde ik Amber, de purser op onze vlucht, over mijn belevenissen op de luchthaven. Amber maakte deel uit van de oude garde en wist vast wel wie Max was. Volgens eigen zeggen kende ze zo’n beetje alle gezagvoerders en copiloten.

“Max, zeg je?” Er ging geen belletje bij haar rinkelen. Ook niet toen ik hem beschreef.

“Max van Driel, als ik het goed heb. Hij sprak zijn achternaam snel uit. Ik kreeg het niet echt mee.”

“Van Driel. Nee, die naam komt me niet bekend voor.

“Een leuke vent om te zien, ongeveer van mijn leeftijd. Ongeveer 1.80. Bruine ogen. Ik wees met mijn hand op mijn schouder om de lengte van zijn haar aan te geven.

“Hij heeft donkerbruin, halflang haar dat wel een knipbeurt kan gebruiken,” ging ik verder.

Amber schudde haar hoofd.

“Nam hij je niet in de maling?”

Dat wist ik niet zeker, maar hij leek me geen type om over zoiets te liegen. Waarom zou hij?

“Volgens mij niet.”

“Amber en Merel, moeten jullie eens horen.” Eduard brak op luide toon in ons gesprek in.

We draaiden onze hoofden om.

Het irriteerde me een beetje dat hij ons zo bot stoorde tijdens ons gesprek. Amber vond het niet erg, merkte ik. Ze lachte bevallig naar de gezagvoerder. Tijdens de vlucht had ik al gemerkt dat ze telkens zijn gezelschap opzocht. Ze vond hem leuk, dat was wel duidelijk. Bah, wat zag ze in die man? Zijn uiterlijk en innerlijk maakten op mij totaal geen indruk, maar smaken verschillen. Gelukkig maar voor Eduard.

Hij ontvouwde luidkeels zijn plannen voor de komende dagen.

“Ik ga overmorgen duiken,” schepte hij op. “Wie gaat er met me mee?”

“Mij niet gezien,” reageerde Amber. “Ik vind snorkelen al heftig genoeg. En jij, Merel? Ga jij duiken?”

“Nee, ik ga liever snorkelen,” bekende ik.

Duiken is een leuke, maar ook een dure sport. Het zou er vast een keer van komen tijdens een verblijf op een exotische bestemming, maar deze keer sloeg ik over. Eerst moest ik mijn financiën weer op orde hebben. Bovendien kreeg ik ter plekke een visioen van rondzwemmende haaien die jagen op een lekker maaltje. Niet lang geleden waren de witpunthaaien die de kust van Sharm el-Sheikh wekenlang onveilig maakten eventjes wereldnieuws.

“Ik sluit me bij jou aan, Merel. Zullen we morgenochtend gaan snorkelen? Na het ontbijt?” stelde Amber voor.

“Afgesproken,” antwoordde ik.

“Dus jullie gaan ook snorkelen?” Het was Bart-Jan, de copiloot, die zich voor het eerst in het gesprek mengde.

Amber had grapjes over hem gemaakt tijdens de vlucht.

“Hij is zeker getrouwd met zijn BlackBerry,” had ze

me na de briefing op Schiphol giechelend toegefluis-
terd.

“Of verslaafd. Als hij zo doorgaat, wordt hij nog opge-
nomen in een afkickkliniek,” ging ze op samen-
zweerderige toon verder.

“Ach, dat zal wel meevallen.”

“Dat denk je. In Amerika noemen ze die dingen al
CrackBerries.

Crack, weet je wel. Drugs.”

“Grappig. CrackBerries,” moest ik toegeven. De bij-
naam was grappig, niet de verslaving.

Het was bespottelijk en zielig om te zien. Een volwas-
sen vent die alleen maar oog had voor zijn mobiel.
Dat was toch meer iets voor pubers.

“Berg dat mobieltje eens op. Het staat zo ongezellig,”
vond ook Eduard.

“Mobieltje? Dit is een smartphone. Wat lopen jullie
achter,” sputterde Bart-Jan tegen. “Moet je eens kij-
ken wat ik er allemaal mee kan doen. Apps installe-
ren.”

Hij hield de zwarte telefoon voor Eduards neus.

“Ander keertje,” gebaarde Eduard. “Bovendien kan ik
mijn dochter om uitleg vragen. Zij heeft er ook een-
tje. Gek word ik er van. We kunnen niet eens meer
gezellig samen aan tafel eten. Tegenwoordig moet ik
niet alleen vragen of ze de tv uit wil zetten onder het